

Jana Šulková

MOTÝL

Skús to znovu

Skús to znovu

Jana Šulková

Skús to znovu

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Jana Šulková 2016
Design © Motýl design 2016
Cover photo © losw/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-108-4

Prológ

„Čo to robíte? Kam ma to beriete?“ vrieskam, ako len vládzem.

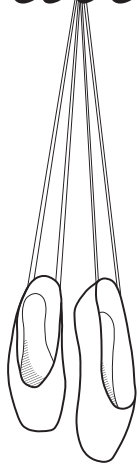
„Buď ticho, inak ti zalepím ústa,“ muž v čiernej kukle na mňa zvýši hlas. Inštinktívne sa prikrčím a stíchnem. Jeho ruky ma držia tak pevne, až ma to bolí. Poslednýkrát sa okolo seba poobzerám, no na ulici niet ani živej nohy. Zvažujem útek, v mysli si premietam rôzne scenáre, ako sa vyšmyknúť a zdrhnúť. No dvaja silní muži ma tlačia do pristaveného auta rýchlejšie, ako si uvedomujem, a tak doň neochotne nastúpim a dám sa viezť do neznáma.

„Keď budeš poslušná, nič sa ti nestane. Nechceme ti ublížiť,“ povie jeden z nich, pričom mi uprene hľadí do očí. Len tie jediné vidím, všetko ostatné zahaľuje čierna látka. Prekvapuje ma, že v tejto temnote rozoznám, akej sú farby – výrazne zelené, priam svietia, a hoci sa o zelených očiach vraví, že sú falošné, nemám ten pocit. Nasucho preglgnem, prikývnem a ponorím sa do sedadla auta. Srdcový tep sa mi pomaly dostáva do normálu. Za tmavými sklami sa mihajú mestské budovy, obchody, reštaurácie, kde-tu strom či kus zelene. Smerujeme na východ, pravdepodobne von z mesta. Rušné ulice vystriedajú pokojné rodinné štvrte, neskôr opustené budovy, až sa mi nakoniec aj posledné svetlá, ktoré pripomínajú blízkosť ľudí, strácajú z dohľadu. Auto pohltí tma.

Keď zastavíme pred lesnou chatou, uvedomím si, že toto nie je hra a ja som bola skutočne unesená. Alebo nie?

Nataša

1

„Vystúp!“

„Prečo?“ šepnem. V hrdle mám guču veľkú ako svet a tá sa zväčšuje priamo úmerne s potláčaným plačom, ktorý mám už na krajíčku.

„Ach!“ povzdychne si muž, ktorý šoféroval, chytí ma za ruku a dosť násilne ma vytiahne z auta. Pozorne si ho obzerám, aby som si zapamätala každý detail jeho, teraz už odhalenej tváre. Polodlhé vlasy mu odstavajú na všetky strany, drsné črty tváre lemujú asi týždňové strnisko a husté obočie. Má veľmi uhrančivý pohľad, z ktorého by sa nejednej žene podlomili kolená, no mňa z neho mrazí. Očami sondujem okolie. Vďaka svetlu vychádzajúcemu z malej chatky zazriem množstvo ihličnatých stromov nachádzajúcich sa okolo mňa. Neviem, či sú také vysoké, ako ich vidím, alebo tak len pôsobia pre to, že na ne sadla noc. Strasiem sa od zimy, ba možno aj od strachu, ktorý sa mi rozlial vnútri celého tela a ktorý pomaly opantáva srdce pumpujúce krv čím ďalej, tým rýchlejšie.

„Poďme dnu,“ povie mi o čosi pokojnejšie únosca so zelenými očami. Inštinktívne myknem plec, za ktoré ma chytil, a strasiem zo seba jeho teplú dlaň. Zviazané ruky si pritisnem bližšie k telu, urobím krok vpred a ešte raz otočím hlavu, dúfajúc, že zazriem nejaký pohyb či svetlo. Vystúpime po niekoľkých schodoch a potom sa otvoria dvere.

„Čo je, dočerta, toto?“ zanádáva chalan zvnútra chaty. V očiach sa mu mihne prekvapenie, no zároveň aj strach, čomu vôbec nerozumiem.

„Kto je to?“ položí ďalšiu otázku. Vtom ma niečie ruky strčia dnu. Takmer sa potknem o prah dverí a zletím na nos, v poslednej sekunde však udržím rovnováhu vďaka zviazaným rukám, ktorými sa zachytím o zárubňu, a vojdem do chaty.

„Sadni si sem!“ prikáže mi jeden z únoscov. Zadkom dopadnem na tvrdú stoličku a prehltnem výkrik, keď mi do kostrče vystrelí bolesť. Nohy aj ruky mám zrazu priviazané k stoličke. Cítim sa ako vo filme. Lenže v nie takom, o akom som vždy snívala, že sa v ňom ocitnem.

„Na tomto sme sa nedohodli. O čo tu ide? Čo je to za dievča?“ prská otázku za otázkou a ja si uvedomujem, že o mojom príchode nemal ani tušenia.

„Chcel si prácu za pekné prachy, tak čuś a nevy pytuj sa. Budeš ju strážiť, postaráš sa o ňu, kým si ju neprídeme vziať.“

„A potom čo? Čo s ňou urobíte?“

„Nestaraj sa a rob si svoju robotu, inak zle dopadneš,“ schytí ho za ruku a vlečie preč. Z vedľajšej miestnosti ku mne doliehajú slová, ktoré síce počujem len tlmene, no aj tak viem identifikovať obsah rozhovoru. Nevie, čo sa tu deje a dokedy to potrvá. Muži, ktorí ma sem privliekli, zrazu odídu a ja osamiem. Teda nie tak celkom.

„Došľaka! Bodaj by vás porantalo! Dočerta!“ Nadávky vzbudia moju pozornosť. Zrak upriamim na človeka, ktorý ich chrlí jednu za druhou, zatiaľ čo stojí medzi dverami, pravou rukou sa opiera o zárubňu a ľavou sa drží za hlavu.

„Páni,“ zamrmlam si. Tento chalan vie naozaj pekne kliatť.

„Čo si povedala?“

„Nič.“

„Kto si?“ spýta sa ma.

„Kto si ty?“

„Prečo si tu?“

„To by som aj ja rada vedela. Keď to však nevieš ty, asi sa to nedozviem ani ja. Zdá sa, že si o mojom príchode netušil,“ podpichnem ho hlúpo, neuvedomujúc si, že mi môže ublížiť. Váhavo sa na mňa zahľadí. Rada by som vedela, čo sa mu preháňa hlavou. Má v nej rovnaký zmätok ako ja alebo dokonca ešte väčší? Po pár sekundách sklopím zrak a nenápadne skúmam povraz opásaný okolo svojich nôh. Nejakto sa odtiaľto predsa musím dostať! Ani si neuvedomím, kedy sa chalan pohne, zrazu však stojí predou mnou.

„Kto si?“ spýta sa znovu o čosi naliehavejšie. Z hrdla sa mi nevyderie ani slovko, čo ho očividne rozčúli, pretože ma schmatne za sánku a pozrie mi priamo do očí.

„Hovor, ako sa voláš?!“ zvriskne. Jeho prsty mi stláčajú tvár tak silno, až mám pocit, že ju mám vo zveráku a čochvíľa mi pukne.

„Nataša,“ spolu so vzduchom vydýchnem cez úzky otvor stlačených pier aj svoje meno. Zovretie povolí, on sa vystrie a rukami si opäť chytí hlavu. Nevie si toto gesto vysvetliť. Skúmam jeho tvár. Odráža sa v nej extrémne množstvo pocitov a pomerne mladý vek. Kolko má? Žeby devätnásť či dvadsať?

„Nataša aká?“

„Belická,“ hlesnem. Chalan sa zamračí, pozerá na mňa spod zvrášteného obočia a premýšľa.

„A prečo si tu?“

„Už som ti povedala, že neviem!“ zvrisknem tentoraz ja.

„Nevrieskaj na mňa!“ odpovie mi nie celkom pokojným hlasom.

„Ty nevrieskaj na mňa!“ opätujem mu slovný útok.

„Dobre, upokoj sa.“

„Ja som pokojná.“

„Do čoho som sa to namočil, do čoho?“ mrmle si popod nos. Niekoľko minút krúži po celej izbe, potom si sadne na pohovku pod oknom a hlavu si vloží do dlaní. Ja využívam všetok čas, keď ma nepozoruje, na vyvliekanie nôh z povrazov, ale vôbec sa mi nedarí. Neviem, ako to ten chlap zaviazal, no jednoducho to nejde. Som úplne vysilená, a preto sa na chvíľu vzdám.

„Hej!“ zakričím naňho.

„Aké hej? Čo som pes?“

„Skoro,“ uškrniem sa ironicky. Netuším, kde sa vo mne berie toľko odvahy a drzosti, intuícia mi však našepkáva, že on pre mňa hrozbou nie je.

„Ako sa voláš?“

„To je fuk,“ odpovie mi.

„V poriadku, *To je fuk*, dáš mi, prosím, niečo na pitie? Zomieram od smädu. A vlastne som už aj celkom hladná.“

„Mňa hádam porazí,“ zasmeje sa ironicky, upierajúc pohľad na strop. Pozriem sa tam teda tiež, no nič zvláštne nevidím. Potom sa zdvihne, prejde cez celú miestnosť až ku kuchynskému kútu, zo skrinky vyberie pohár a napustí doň vodu.

„Na!“ podá mi pohár vody. Chcem ho chytiť do rúk, no mám ich zaviazané za chrbtom.

„A ako sa mám podľa teba napit?“

„Aha, henten ťa celú zviazal, ach bože, len ma dostanú do problémov,“ horekuje opäť, pričom ja naťahujem krk čo najbližšie k poháru. Už mám ústa takmer na jeho okraji, keď

ma zradí vlastné telo a prevrhnem sa so stoličkou priamo na *To je fuk*. Sú to len stotiny sekundy a my sa zrazu ocitáme na zemi. Okrem pukania dreva stoličky začujem rinčanie rozbitého skla a chalanove povzdychy a nadávky. Znovu.

„Šibe ti? Baba jedna bláznivá!“ Odstrčí ma a ja dopadnem na ľavé rameno spolu so stoličkou, ktorá je teraz mojou súčasťou. Môžem byť rada, že som sa nedolámala. Premýšľam, či pokojne ležať a čakať, kým ma zdvihne, alebo sa pokúsiť vstať sama. Po drevenej podlahe sa pomaly kľukatí cestička z vody, ktorá mala skončiť v mojom žalúdku a uhasiť pálenie vyschnutého hrdla.

Celé sekundy, ba dokonca minúty sa nič nedeje. Teda za mojím chrbtom sa niečo odohráva, ale moje telo so stoličkou ostávajú v rovnakej polohe, hoci sa mecem ako ryba na suchu.

„Mohol by si ma zdvihnúť!“ zakričím čo najhlasnejšie v domnienke, že *To je fuk* je niekde vo vedľajšej izbe.

„Nehuč! Veď som tu,“ zvriskne mi do ucha, potom chytí stoličku, zdvihne ma a ja sa konečne dostanem z horizontálnej do vertikálnej polohy. Svet v tejto pozícii je o čosi krajší a mám väčší rozhľad.

„Ďakujem,“ poviem zmierlivejšie a odfúknem si ofinu z očí.

„Nechcela som na teba spadnúť, ale ty si si stále niečo mrmlal a ja som bola už taká smädná!“ zakvílim. Okamih na mňa mlčky hľadí. Obočie má zvrátené, pery rovné, akoby ich niekto rysoval podľa pravítka, ale jeho oči sú modré ako dve horské jazerá vo Švajčiarsku. Kiežby som bola teraz radšej tam a nie v tejto búde uprostred lesa. Postupne jeho črty mäknú a on sa uvoľní.

„To je v pohode,“ mávne rukou.

„Ty za to vlastne nemôžeš. Sám som sa dostal do tejto šlamastiky,“ povzdychne si a posadí sa na pohovku len

kúsok odo mňa. Na tvári sa mu usadí smútok ako hrom a ja zrazu netuším, čo mám povedať. Na sekundu dokonca zabudnem aj na smäd.

„Si okej?“ spýtam sa nenútene. Neodpovedá. V tichu noci počuť len zvuk tikajúcich hodín na stene nad kozubom a jeho namáhavé dýchanie. Tvár si skrýva v dlaniach a ja mám silné podozrenie, že plače. Len pred chvíľou ma držal za sánku, týčil sa nado mnou ako mohutná hrozba a teraz vyzerá, akoby mu uleteli všetky včely. Krehký a zraniteľný. Mám chuť natiahnuť k nemu ruku a pohladať ho po hnedých kučerách. No stále som priviazaná k tomuto hlúpemu kusu dreva.

„Rada si ťa vypočujem,“ navrhnem mu znovu, ani neviem prečo. Mala by som k nemu cítiť hnev a odpor, báť sa ho, ale akosi to nedokážem. Zrazu sa na mňa pozrie. Na tvári sa mu mieša škála emócií. Študujem ich jednu po druhej, snažím sa spomenúť si, čo všetko som o tom čítala, a identifikovať jeho momentálne citové rozpoloženie. Práve otvára ústa, chystá sa mi niečo povedať. *Konečne*, zaradujem sa, keď odrazu začujem nečakaný praskot a zvalím sa na zem ako hnilá hruška.

„Ježiš, si okej?“ zdvíha ma zo zeme. Znovu.

„Tá noha sa musela nalomiť, keď si na mňa spadla, lebo teraz sa zlomila už úplne,“ kľací na zemi a študuje stoličku.

„Očividne mi tri nohy stoličky na sedenie nestačia,“ zasmejem sa.

„Počkaj, chvíľu ťa ešte nechám na zemi,“ povie a odbehne ku kuchynskej linke. Otvára jednu zásuvku za druhou, až kým nenájde nôž. Podíde ku mne, usmievajúc sa, akoby bol pomätený vrah, ktorý sa ma chystá zarezať ako prasa.

„Odviažem ťa, ale slúb mi, že neujdeš.“ Pohľady sa nám spoja. V mojom je zmätok, ale aj zvláštna sympatia, v jeho túžba bez problémov sa odtiaľto dostať. Neviem, kto sú tí chlapi, ktorí ma sem priviezli, ani netuším, čo chcú, ale som si istá, že on k nim nepatrí. Pravdepodobne je v rovnakej kaši ako ja, ak nie ešte vo väčšej, keďže prijal túto čudnú pracovnú ponuku.

„Neujdem, sľubujem,“ odpoviem a myslím to vážne. Možno. Púť sebazáchovy mi hovorí, aby som hneď po tom, čo mi prereže povrazy, vzala nohy na plecia a rozbehla sa preč. Lenže sme v lese, vonku je tmavá noc a ja nemám ani len mobil. Kam by som šla? Pravdepodobne by ma do rána zjedol dáky vlk. Prinajlepšom.

„Ďakujem,“ šepnem so sklopeným zrakom. Pošúcham si boľavé zápästia, ktoré mám odraté od povrazov, hoci som v nich mala ruky uväznené len krátko, a sadnem si na pohovku.

„To je okej,“ opätuje mi mrmlanie. Keď odprace zvyšky stoličky, povrazov a utrie rozliatu vodu na podlahe, sadne si vedľa mňa. Nie tesne, ale na ten istý gauč. Ak je môj odhad správny, delí nás aspoň sedemdesiat centimetrov.

„Prepáč mi to predtým, nechcel som byť na teba hrubý, rupli mi nervy, vôbec som nečakal, že...“

„Že čo?“

„Že budem niekoho strážiť. Kohosi, kto tu nie je z vlastnej vôle. Vydesilo ma to.“

„Chápem,“ prikývnem.

„Mohla by som dostať vodu, prosím.“

„Jasné,“ usmeje sa a o sekundu je späť aj s novým pohárom vody.

„Ďakujem, *To je fuk*,“ hodím naňho úškľabok.

„Nevolám sa tak,“ zasmie sa.

„Viem, tvoje predstavenie sa zrejme nebolo naostro.“

„To nie,“ prikývne.

„Tak to skús znovu,“ navrhne.

Vstane, podá mi ruku a povie: „Som Adam.“

2

Pomaly rozlepujem oči. Usmievam sa, pretože je konečne ráno a moja nočná mora sa skončila. Hlasno zívnem, potočím boľavým krkom a zrazu bum, do niečoho narazím. Na druhej strane pohovky leží Adam. Výborne! Ani neviem, kedy som zaspala, navyše na jednom kuse nábytku spolu s týmto únoscom, či ako ho nazvať.

Adam spokojne odfukuje a mne padne zrak na dvere. Vstanem, ponáťahujem sa a keď vidím, že sa Adam otočil na druhú stranu a pokojne si driemká ďalej, prejdem potichu k dverám v nádeji, že sú otvorené. Vidím reálnu šancu na útek, priam už cítim úžasnú vôňu slobody. Stlačím kľučku, ale je zamknuté. Naštvané sa naňho pozriem, chcem naňho nakričať, prečo ma tu stále drží, no zradí ma mechúr. Takmer mi cvrkne, kým prebehnem celú chatu a nájdem vytúženú miestnosť s toaletou. Prekvapivo sa v nej nachádza aj zrkadlo, ktoré ma ubezpečí v mojich doterajších domnienkach o mojom výzore. Dlhé hnedé vlasy mám zauzlené, ofina mi stojí ako pankáčovi a oči sú samá karpina. Opláchnem si tvár, prstom sa pokúšam umyť si zuby, no zubnú pastu a moju elektrickú kefku to ani zďaleka nenahrádza. S kyslým výrazom na tvári sa vraciam do obývačky, ktorá je zároveň kuchyňou. Adam je preč. Dvere chaty sú otvorené a dovnútra preniká nepríjemný chladný vzduch. Raz darmo, je koniec

októbra. Myslím rýchlo a konám ešte rýchlejšie. Nenápadne vykuknem z chaty, no Adama nikde nevidím. Vybehnem na terasu, čo najtichšie prejdem po niekoľkých schodoch, ktoré ma delia od slobody, a rozbehnem sa naprieč lesom. Ani neviem, kam vlastne utekám. Vietor mi ošľaháva uši aj líca, ale nevšímam si to a bežím tak rýchlo, ako len vládzem.

„Kam si sa vybrala?“ skočí predo mňa Adam a ja sa vydesená strepem na zem.

„Au,“ zamrčím a pomaly sa zbieram späť na nohy. Adam ma zrazu zdrapne za rameno.

„Šibe ti? Kam si utekala? Chceš zdrhnúť?“

Oči má zrazu zas také, ako keď sa ma pýtal, kto som. Neprijemné a chladné. Večer zmäkol, ale to naňho zrejme len prišla únava alebo ľútosť nad sebou samým.

„A dokedy ma tu chceš držať?“ zvriesknem a chcem sa vytrhnúť z jeho zovretia, no on ma začne ťahať späť do chaty.

„Neviem. Nemôžem ťa len tak pustiť,“ odpovie mi o čosi pokojnejšie. Znovu ma posadí na pohovku, nezapadne zamknúť dvere a výstražne sa predo mňa postaví s rukami v bok.

„Počúvaj!“ zvýši hlas.

„Áno!“ odpoviem mu razantne.

„Myslíš si, že ťa môžem len tak pustiť? Čo potom poviem tým chlapom, keď sa vrátia?“

Myknem plec om.

„Ha?“ spýta sa znovu.

„Neviem. Povedz, že som ušla.“

„Jasné,“ zasmeje sa ironicky. Jeho črty na moment zjemnejú, no netrvá to dlho a zas má na tvári výraz superzloducha.

„Ak chceš peniaze, dám ti ich. Kolko ti slúbili?“ navrhнем.

„Nataša, dáš mi prachy a potom čo?“

„Potom pôjdem vlastnou cestou a ty si rob, čo len chceš.“

„To nie je také jednoduché,“ zamyslí sa. Pochoduje hore-dole po chate. Mece sa mi pred očami a mne sa z toho točí hlava. Nahnem sa k oknu s úmyslom otvoriť ho, ale nejde to. Jasné, mohla som si myslieť, že bude zaklincované. Domnievali sa azda, že vyskočím z dvojmetrovej výšky? S dolámanými nohami by som ďaleko neušla.

„Nemrv sa, lebo ťa zviažem.“

„Upokoj sa,“ odfrknem, zagúľam očami a opriem sa o operadlo.

„Šteš ma, dočerta! Nevieam, čo s tebou.“ Zdá sa, že ozaj premýšľa, čo so mnou urobiť. Sedí vo fotelke a krúživými pohybmi si masíruje spánky. Chvíľu to divadlo pozorujem. Adam vyzerá veľmi smiešne, pretože nepôsobí ako typ intelektuála. Jeho kožená bunda mu dodáva skôr šmrnc motorára alebo nejakého rockera. Nezdržím sa a nakoniec vybuchnem do hurónskeho rehotu.

„Čo sa chechceš?“

„Nič, nič,“ mávnem rukou.

„Som ti na smiech?“

„Niééé,“ zanôtim.

„Tak slečinka sa bude na mne smiať.“ Vstane a poíde ku mne naprieč celou izbou. Na nohách, ktoré sa mu cestou zabárajú do zvláštneho chlpatého koberca z bohvieakého mŕtveho zvierata, má pomerne staré ošúchané tenisky. Nahne sa ku mne tak blízko, až na tvári cítim jeho teplý dych.

„Nevieam, z akej vily si vyšla, na aké nákupy práve nemôžeš ísť, keďže si tu uväznená, ani aký magor s ulízanými vlasmi ťa čaká tam vonku, a, popravde, vôbec ma to nezaujíma. Pozri, dám ti jesť, piť, postrážim ťa, a tým sa toto dobrodružstvo končí. Ak chceš vyviaznuť s čo najmenšou

ujmou, prestaň sa na mne baviť. Nie som žiadny chudák, z ktorého sa také, ako si ty, smejú.“ Jeho slová ma úplne priklincujú nielen k sedačke, ale až k podlahe. Mám chuť prepadnúť sa do suterénu. Čo si to o mne myslí? Že som dáka fíflena, ktorú zaujímajú len vlasy a nechty?

„Rozumieš?“ dodá nakoniec. Chvíľu zbieram odvahu, silu a zároveň potláčam chuť napľuť mu do tváre. Bezočivec jeden.

„Neviem, za koho ma máš, ale nie som také dievča, aké si práve opísal.“

„Je mi jedno, aká si,“ pleskne rukou o matrac pohovky a konečne odo mňa ustúpi. Vydýchnem si, bolesť na hrudníku pomíne a mne sa uľaví. Ani neviem, ako dlho som od prekvapenia, strachu a zmätenia nedýchala. Tento chalan je naozaj čudný prípad.

„Aký máš so mnou problém?“ spýtam sa s hlúpuou nádejou, že mi odpovie úprimne.

„Nijaký,“ odvrkne, z vrecka potrhaných džínsov vytiahne mobil a viac mi nevenuje pozornosť.

Asi po hodine si uvedomí, že sme ešte nič nejedli a pustí sa do príprav raňajok. Prekvapuje ma, ako šikovne sa zvrta v kuchyni, akoby bol doma. Všetko krája rýchlo a precízne, dokonca jedlo ešte aj aranžuje na tanier, lenže robí to úplne prirodzene, nie ako niektorí chlapi, ktorí sa snažia jedlo poukladať ako-tak normálne, no aj tak sa im to nepodarí. Žiarivým príkladom je môj otec. On a kuchyňa – to je vražedná kombinácia, i keď občas sa prekoná, to je fakt. Pocítim, ako sa mi v ústach zbiehajú slinky. Bojím sa, že mi jedna vytečie von a kvacne priamo na bledé džínsy, ktoré sú už beztak zaľúvané od prachu, špiny a trávy. Ten zelený fľak na kolene už nevyperiem.